

HRA

MÁŠ 24 HODIN. PROHRA ZNAMENÁ SMRT.

O ŽIVOT

DIANA URBAN

HRA O ŽIVOT

Copyright © 2022 by Diana Urban

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Jan David, 2023

Cover © Evgeni Koroliov, 2023

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2023

twitter.com/knihydobrovsky

www.facebook.com/KnihyDobrovsky.cz

ISBN 978-80-277-3951-6 (pdf)

DIANA URBAN

HRA O ŽIVOT

přeložil Jan David

OBSAH

<i>KAPITOLA 1</i>	
<i>KAPITOLA 2</i>	
<i>KAPITOLA 3</i>	
<i><u>KAPITOLA 4</u></i>	
<i>PŘED PĚTI LETY</i>	
<i>KAPITOLA 5</i>	
<i>KAPITOLA 6</i>	
<i>KAPITOLA 7</i>	
<i>KAPITOLA 8</i>	
<i>PŘED PĚTI LETY</i>	
<i>KAPITOLA 9</i>	
<i>KAPITOLA 10</i>	
<i>KAPITOLA 11</i>	
<i>KAPITOLA 12</i>	
<i>PŘED PĚTI LETY</i>	
<i>KAPITOLA 13</i>	
<i>KAPITOLA 14</i>	
<i>KAPITOLA 15</i>	
<i>KAPITOLA 16</i>	
<i>PŘED PĚTI LETY</i>	
<i>KAPITOLA 17</i>	
<i>KAPITOLA 18</i>	
<i>KAPITOLA 19</i>	
<i>PŘED PĚTI LETY</i>	
<i>KAPITOLA 20</i>	
<i>KAPITOLA 21</i>	
<i>KAPITOLA 22</i>	
<i>PŘED PĚTI LETY</i>	
<i>KAPITOLA 23</i>	
<i>KAPITOLA 24</i>	
<i>KAPITOLA 25</i>	
<i>KAPITOLA 26</i>	
<i>PŘED PĚTI LETY</i>	
<i>KAPITOLA 27</i>	
<i>KAPITOLA 28</i>	
<i>KAPITOLA 29</i>	
<i>KAPITOLA 30</i>	
<i>PŘED PĚTI LETY</i>	
<i>KAPITOLA 31</i>	
<i>KAPITOLA 32</i>	
<i>KAPITOLA 33</i>	
<i>KAPITOLA 34</i>	
<i>PŘED PĚTI LETY</i>	
<i>KAPITOLA 35</i>	
<i>KAPITOLA 36</i>	
<i>KAPITOLA 37</i>	
<i>KAPITOLA 38</i>	
<i>KAPITOLA 39</i>	

KAPITOLA 40
KAPITOLA 41
PODĚKOVÁNÍ

*Mámě a tátovi.
Za to, že mi vždycky věří.*

KAPITOLA 1

Konečně jsem Zoey mohla zabít.

V břiše mi všechno začalo vřít, jak jsem se za ní plížila. Vůbec o mně nevěděla a hleděla z kamenného balkonu směrem k lesu. Pole pod námi pokrývaly tlející pařezy stromů, ale ve stínech se nikdo neukrýval.

Konečně jsem měla šanci zbavit se jí.

S chvějícími se prsty jsem se přikradla blíž a do žil mi stoupla touha po pomstě. Jak to jen provést? Mohla bych ji svrhnout z balkonu, jenže to by nezaručilo její smrt. Nebyly jsme dost vysoko, takže by všechno záleželo na tom, jak dopadne. Taky bych ji mohla zastřelit, jenže s třesoucími se prsty jsem nedokázala zamířit. Její smrt jsem ale potřebovala.

Asi vypadám jako nějaký zabijácký maniak, co?

Ne, věřte mi – nezasloužila si mé slitování. Rozhodně ne po tom, co provedla.

Možná bych mohla použít dýku. Zabořit jí čepel do zad by byl ten nejlepší způsob, jak ji odpravit. Bůh ví, že ona mi kudlu do zad vrazila tolikrát, že bych teď jedinež vyrovnala skóre.

Tasila jsem dýku a ještě jsem se o kus přiblížila, pokradmu a neslyšně. Zoey se ani nehnula, jen její dlouhé blondaté kadeře vlály ve vánku. Stále zírala do dále. Naprosto soustředěně. Nehnutě. *Na co to*

ksakru čeká? To je fuk. Připlížila jsem se až za ni, zvedla dýku a vrazila ji do jejích zad.

„Sakra, Crystal!“ vykřikla Zoey z měkoučkého křesla. Shodila si růžová hráčská sluchátka, jež dokonale ladila k jejím blonděným vlasům s růžovými konečky. Na obrazovce vyskočilo upozornění *Skleněná Střepina vyřadila dýkou Královnu Dýky*²⁹. Moje kočka Kotletka vyskočila z místečka mezi Zoeyinými nohama a vyletěla do vzduchu. Ubohá chlupatá kulička – jako by nestačilo, že jsme jí hned po rozbřesku narušili teritorium v našem sklepním suterénním doupěti.

Stiskla jsem rty k sobě ve snaze potlačit úsměv, ale marně. Nevěděla jsem, co mě potěšilo víc – jestli skutečnost, že jsem v tomhle kole poslední hráčkou, zisk padesáti bonusových MortalCoinů k deseti za zabití Zoey, nebo vědomí, že pro Zoey tohle byla poslední možnost je získat a dostat se tak do nedělního celostátního turnaje v MortalDusku.

Nemohla jsem uvěřit, že zbývají už jen dva dny. Dva dny do chvíle, kdy se dozvíme jména výherců individuální i týmové ceny v hodnotě 250 tisíc dolarů. Jména těch, kteří spolu s vítězi z dalších států postoupí do každoročního souboje o korunu MortalDusku, jenž se odehraje příští měsíc v New Yorku. Úplně jsem viděla, jak s kamarády stojíme v kostýmech na pódiu a před zraky jásajícího davu a objektivy kamer přebíráme cenu – a to nemluvím o kompletně hrazeném výletu za onou korunou do New Yorku ani o sponzorech, co se na nás pohnou ze všech stran. Sponzorech, pro které bych *zabíjela*.

A už jsem se zmínila, že vítězové individuálního i týmového klání shrábnou tři miliony? Jo. Celý. Tři. Miliony. Dovedete si představit, že se v šestnácti dostanete k takovejmu prachům? Byli byste *ve vatě*. Jasně, sama jsem neměla nejmenší šanci vyhrát individuální soutěž, a kdybychom vyhráli tu týmovou, cena by se dělila na pětiny. Ale stejně! Nebyla jsem zrovna bedna přes matiku, i tak mi však bylo jasné, že taková sumička mi může změnit život.

Na výhru v týmovém turnaji jsme taky měli celkem slušnou šanci – a to nejen statisticky, protože za Vermont soutěžilo nejméně hráčů. Tabulku nejlepších týmů jsme vedli celé měsíce.

Problém spočíval v tom, že v jednom týmu nás mohlo na turnaji hrát jen pět... jenže v našem týmu nás bylo šest a všichni jsme tam chtěli. A tak jsme se dohodli, že o své místo na turnaji zabojujeme: dostane ho prvních pět, kteří získají dvacet tisíc MortalCoinů.

A já nehodlala být páté (teda vlastně šesté) kolo u vozu.

„Jojo, Crystal se s tím teda nemaže,“ podotkl Dylan, nejnovější člen naší party. Seděl s překříženýma nohama na gauči, jeho koleno jen pár centimetrů od mého – ne že bych si toho snad všimla. To se klaní mému drsnáctví, nebo chce naznačit, že jsem zrádce? Podíval se na mě přes želvovinové obroučky brýlí a pozvedl koutek úst, přičemž se mu na tváři objevil dolíček. *Bože můj, proč je tak sexy – chce říct: tak nečitelný?*

„No, je *fakt*, že to máme za pár –“

„Lidi, vraťte se!“ zapištěla Zoey. Zbytek našeho týmu byl totiž v patře, jediný Dylan tu zůstal a koukal na nás, když ho v tomhle kole zabili. „Další kolo začíná –“

„Pššššt,“ sykla jsem. „Naši ještě spí.“

Zoeyiny ostré rysy se zkroutily do zamračeného pohledu, což byla v té době naše hlavní forma komunikace. Fuj, jak já tohle soupeření nesnášela. Výhra v soutěži by ale pro mou rodinu znamenala konec života v tomhle domě. Loňský rozvod rodičů proběhl rychle – až moc – a máma se všemožně snažila, aby uplatila hypotéku. Za to, že od nás táta tak rychle odešel, jsem mohla já, takže jsem ty peníze vyhrát prostě potřebovala. Nemohla jsem dopustit, aby mi v tom Zoey zabránila. Bez jejího umění boje s nožem se klidně obejdeme.

Jako první seběhla ze schodů moje nejka, Akira, obličej ve tvaru srdce tak rudý, že byste si na něm mohli osmažit vajíčko. „Co se stalo?“

zeptala jsem se, ale ona si bez jediného slůvka kecla vedle mě, přes lesklé, havraní vlasy po bradu si nasadila sluchátka a na klín položila notebook. V *MortalDusku* byla naší hlavní stavitelkou a poslem smrti pro každého, kdo se ztratil v jejích stavbách. Teď ale vypadala, jako by nejradši vystavěla pevnost kolem sebe a ukryla se v ní na věky věků.

Hned vzápětí přišel dolů její kluk Randall a cestou si prohrabával rozčuchané, světle hnědé vlasy, jejichž konečky jako by byly vybledlé od slunce – v jeho případě bohapustý klam, stejně jako jeho opálená pleť, protože na slunce skoro nevycházel.

„Není to vtipný,“ vyštěkla Akira.

„To teda je, a hodně,“ opáčil Randall, hodil jí müsli tyčinku a sám trochu zrůžověl ve tváři.

Plácla jsem Akiru do ruky. „Tak co je, Kiki?“

Ona mě ale jen na oplátku plácla taky, než se shora jako poslední přiřítíl Matty. V ruce dietní cola a pod modrou baseballovou čepicí s kšiltlem dozadu medově hnědé oči zářící smíchem. „Tvoje máti je zrovna načapala, jak se muchlujou v komoře,“ prozradil mi.

Randall do něj rozpustile strčil. „No jo, jasný, kámo.“ Akira zrudla ještě víc, dokonce až po špičku nosu.

„Bože můj,“ zasmála jsem se. „Pokusila se vám ,promluvit do duše‘, nebo tak něco?“ Tohle by jí bylo podobný.

„Neee, byla úplně v klidu,“ řekl Randall.

„Na rozdíl od Akiřina obličej.“ Matty sebou plácl na své místo u tátova starého stolu ve tvaru L.

Akira si zakryla rozpálené tváře a ušklíbla se: „Ty máš tak co říkat.“ Matty totiž vždycky snadno zčervenál.

Uchechtl se a sehnul se nad svým notebookem, aby znovu spustil hru. Měl postavu basketbalisty – vysoký, hubený, široká ramena –, ačkoli veškerý sport, jaký kdy dělal, provozoval přes obrazovku. Jeho jiskrné hnědé oči, oblé tváře a hnědá mikina v nadměrné velikosti mu

propůjčovaly vzezření plyšového medvídka, jež ostře kontrastovalo s jeho avatarem v podobě zlého čaroděje metaujícího jiskry a ohnivé koule.

„A co když nikdo z vás těch dvacet tisíc nezíská?“ řekl Randall, aby změnil téma, když se usadil vedle Mattyho. Byl naším nejlepším lučištníkem, vedle jehož mušky vypadal každý jako nejnepříjemnější břídil. Nebylo divu, že svých dvaceti tisíc už dosáhl, stejně jako Dylan. Bastardi.

„Miluju vás, lidi, ale žádný kámen-nůžky-papír nebude,“ protáhl Matty. Nikdo z nás tohle nehodlal nechat na náhodě.

„Dostanem se tam,“ řekla jsem. Proto jsme se v pátek sešli tak brzo ráno, ještě před školou. Potřebovali jsme nahnat pár MortalCoinů. Počítali jsme jen zisk ze společných setkání – třeba Randall nemohl hrát a zároveň obvolávat zákazníky Food Xpressu.

„A neuzavřem to teda hned?“ ozvala se Zoey.

Jistěže s něčím takovým musela přijít – měla jen o pár MortalCoinů víc než Akira, která byla zrovna na posledním místě. Měla ale štěstí, že ještě vůbec může o účast v turnaji hrát. Kdybych nedržela pusku – a kdyby ostatní věděli, co poslední měsíce dělá –, během milisekundy by ji vyhodili z týmu. Dokázala ale mistrně předstírat, že nic špatného neudělala.

Abych pravdu řekla, to my všichni. Kromě Dylana. Toho nemožily vzpomínky, které sužovaly nás. Vzpomínky, kvůli nimž jsem se ještě teď, o pět let později, uprostřed noci budila s křikem.

„A co třeba ne?“ naježila se Akira a strhla mě zpátky do reality.

Zahleděla jsem se na Zoey. „No jasně... proč zrovna teď?“

Znovu se zamračila. „Jenom říkám –“

Matty sebral ze stolu tužku a mrštil jí po Zoey, přičemž minul asi o kilometr. „Co kdybys s tím přestala? Pravidla jsou pravidla.“

Usmála jsem se na něj a on protočil oči na Zoey. Na tvářích mu naskákaly růžové flíčky.

Zoey ještě trucovala, když nás naši draci vysadili uprostřed nové mapy. Vždycky v žertu říkala, že má takový ten syndrom našťvané tváře – jen já s Akirou jsme tomu říkaly „výraz vražedkyně se sekýrou“ –, teď však vypadala popuzeně, plné růžové rty našpulené, mezi šikmými obočími rýha.

Po pár minutách mě Dylan šfouchl do loktu. „Mám zásobu lektvarů zdraví.“

„Ne, díky,“ odvětila jsem a přitom jsem vyprazdňovala truhlu. „Zrovna jsem jich hromadu našla.“

„Já ti nic nenabízels,“ uculil se.

Místo odpovědi jsem jen odfrkla a na okamžik jsme se setkali pohledem. Zachytila jsem jiskru v jeho očích. Musel si myslet, jak je zatraceně chytrý. Nebo roztomilý. Možná byla pravda obojí. Ale popravdě nebyť Dylana, nebyli bychom v týhle bryndě.

Přes léto se na mortalduskovém discordu rozvířily zvěsti o každoročním šampionátu. Březnové turnaje prý nebudou regionální, nýbrž celostátní a místo pětičlenných týmů budou soutěžit šestice. Víc cen než dřív. A taky větší koruna. Potřebovali jsme šestého, a tak jsme v prvním týdnu třetíaku uspořádali konkurz, z něhož vzešel Dylan, nový student naší školy. Když MortalDusk ohlásil konečné znění pravidel – turnaje budou celostátní, ale s týmy po pěti –, nemohli jsme ho jenom tak vykopnout. Navíc zvyšoval naši šanci na výhru. Byl to sveřepý kouzelník, jenž zručně připravoval lektvary a zaklínadla k ničení nepřátel, měl solidní mušku, svižné reflexy, ostře řezanou čelist, vystouplé líce, rozčepýřené kaštanové vlasy a ocelově šedavé oči –

A sakra. Začal klepat do kláves – zjevně se pustil do ohnivého souboje s Randallem, který také drtil mezníky.

„Máme společnost,“ oznámil Randall.

„A hele,“ řekl Matty, „neříkej, že je to Fishman.“

„Je to Fishman.“ Sakra. Jeremy Fischer, alias Fishman, už roky ovládal vrchní příčku vermontské tabulky – tedy až do nedávna.

„Bože. Jak to, že hraje takhle brzo?“ Matty byl obzvlášť odhodlaný porazit domýšlivé streamery, jako byl Fishman, co mají miliony sledujících a berou za to hromadu peněz.

„On někdy *nehraje*?“ zeptala se Akira a zastrčila si uvolněný pramen černých vlasů za ucho.

Od chvíle, kdy Fishman zjistil, že ve vedlejších městě existuje skupina, která mu může úspěšně konkurovat, dal si osobní cíl nás najít a zničit. Jeho fanoušci se domnívali, že jde o jakousi vzpouru. Fishman se měl účastnit nedělního turnaje, jenže i když byli jeho partáci dokonalou ukázkou průměrnosti, pořád nám mohl připravit pořádné trable v individuální soutěži.

Zoey se koukla na telefon. „Já si říkala, že vidím oznámení, že se připojil.“

„Tak dík, žeš nám to včas řekla,“ odsekl Randall. Měl na starosti náš youtubový i twitchový kanál, dnes ho ale Akira přesvědčila, aby nestreamoval, když je grogy, a přitom ukazovala na jeho neposlušný účes.

Vřítla jsem se do lesa. „Kde jste, lidi?“

Randall si podrbel náznak strniště na své hranaté čelisti.

„Severně od Černého jezera.“

„Jdu tam.“

„Nemusíš,“ řekl Matty. Věděla jsem, že chce, abych se soustředila na další oběť a zajistila si tak místo v týmu. Snazší by ale bylo zabít Fishmana společně.

„Jestli ho nesejmeme hned, vystopuje nás.“ Na opačné straně lesa jsem našla Akiřinu elfí čarodějku, jak na břehu Černého jezera staví dřevěnou pevnost. Já svému avatarovi vybrala venkovský ohoz. Spousta hráčů mě proto považovala za nějakého zelenáče a pak byla zaskočena

tím, jaká se ze mě vyklubala smrtící vražedkyně, nečekaně obratná a se smrtonosnou muškou.

Matty už byl na střeše a hecoval svůj tým. „Máš ho, brácho?“

„Má moc vysoko štít,“ řekl Randall. Plížila jsem se křovím a mezi Randallovým rytířem a Fishmanovým rybářem svištěly ohnivé šípy. Fishman měl ale navrch a vrhl se na Randalla.

Fishman⁸⁵⁴ vyřadil ohnivou tyčí R_and_Alla.

„*Propána!*“ Randall si zastrčil nepoddajné vlasy. „Nesnáším, když na mě vytasí tu jediovskou sračku. Kams zmizel, kámo?“ zeptal se Dylana.

„Uvařit štítovej lektvar,“ odpověděl Dylan.

Zoey si zjevně taky udržovala odstup a doufala, že to zvládneme sami.

Matty sestřelil jednoho z Fishmanových kumpánů bleskem. „Zásah!“ Další střele se však Fishman vyhnul, a zatímco Matty znovu nabíjel, vysmíval se mu a při tom předváděl jakýsi taneček. „Ten sráč!“

Přikradla jsem se za Fishmana. „Mám ho.“

„Na to zapomeň. Je můj,“ řekl Matty. Kdysi býval Fishmanovým fandou, jenže pak se všechno změnilo. Najednou Mattyho husté obočí vystřelilo vzhůru. „Má plamenomet!“

„Zdrhejte!“ vykřikla Akira. Všichni seskákali z pevnosti a na poslední chvíli utekli do lesa, zatímco Fishman rozžíhal plamen.

Matty zaklel. „Crys, je to tvoje.“

A měl pravdu.

Vytasila jsem paralyzér, vydala se za Fishmanem a dávala pozor, abych cestou nepolámala větve stromů a neprozradila se. Můj žaludek dělal kotrmelce – z pomýšlení na Fishmanovo početné publikum jsem měla skoro trému. Došla jsem co nejbliž a připravila se k výstřelu, prsty rozechvělé očekáváním –

Dveře do suterénu se s prasknutím rozletěly. Leknutím jsem minula a můj blesk se o Fishmana sotva otřel. Máma dusala po schodech dolů a cestou si stahovala rozcuchané kadeře do ledabylého drdolu. „Crystal, nevidělaš moje klíče?“

„Áááá, *mami* –“

„Nemůžu je nikde najít!“

Fishman se otočil a odkázal mě do říše zapomnění. „Sakra!“ Protřela jsem si rukou obličej. „Nemáš je v kabelce?“ Akira strnula a znovu se jí rozhořely tváře. Očividně ji ještě neopustily rozpaky z předešlého setkání.

„Ne, očividně ne,“ napodobila můj hlas a navzájem jsme na sebe vyplázly jazyk – klasická ukázka našeho vztahu. Na čele se jí však prohloubily vrásky ze stresu.

„Co se děje?“ zeptala jsem se.

„Zavolali mě k naléhavé operaci. Dvě sestry jsou doma s něčím žaludečním, takže budu mít dvojitou směnu, ale nejdřív musím hodit Caelyn do školy.“

„To nemůže jet busem – no jó, vlastně,“ protáhla jsem, když jsem si vzpomněla. „Frost Valley.“ Byl první březnový pátek, a tak musela být moje sestřička před školou o dvě hodiny dřív. S osmáky jedou na výlet s přenocováním na horské chatě, s bobováním, lanovkou a ohranými teambuildingovými aktivitami.

„Jojo,“ pronesla máma. „Vždycky se semele všechno najednou.“

„Zákon schválnosti,“ přizvukoval Randall.

„Ne, spíš synchronicita,“ řekla Zoey.

„Ne že by to někoho zajímalo,“ odsekl Randall s kamennou tváří. Zoey se zamračila, na rozdíl od Akiry, která se uchichtla a zjevně se trochu uvolnila. Randall se nadmul pýchou – miloval, když ji dovedl rozesmát. Ostatní byli zaneprázdnění vrháním ledových kopí po

Fishmanovi, jenž konečně přestal kroužit kolem mého mrtvého avatara, aby potěšil publikum.

Máma si povzdychla. „Ať tak nebo tak, stejně je to příšerný.“

Máma se v poslední době snažila nacpat všechno mezi směny, které si brala navíc, aby pokryla účty. Mnohem příšernější ale bývaly noční hádky mezi ní a mým věčně zpitým otcem. Naučila jsem se od nich odvádět Caelyninu pozornost. Když to pár let zpátky začalo, Caelyn vždycky zalezla do mého pokoje, vklouzla ke mně do postele, já se přitiskla k jejímu vyzáblému, třesoucím se tělíčku a společně jsme poslouchaly, jak po sobě rodiče hulákají. Později jsem jí dávala na hlavu obří sluchátka a hrála Mario Kart, dokud to nepřestalo.

K tomu se videohry dokonale hodí. Dokážou vás odvést od bolesti. Zastavit slzy.

Ted' se máma zdála během dne v obličeji mnohem ztrhanější, pod očima měla nachové kruhy, jako by nosila brýle. Občas mě napadlo, že vypadá vystresovaněji než před tátovým odchodem. *Moje vina, moje vina, moje vina*. Sevřela se mi hrud'.

„Já tam Caelyn hodím,“ nabídla jsem se.

Po tvářích přátel přeběhl úšklebek. Docházel nám čas na získání MortalCoinů.

Zato máma si s úlevou povzdychla. „Ó, *děkuji*. Stejně ale musím najít ty klíče...“ Vyrazila zpátky nahoru, pak se ale zarazila. „Jo, a Caelyn si zapomněla ve skřínce inhalátor. Je to její poslední, jako vždycky. Pohlídej, aby si pro něj skočila, než nastoupí do autobusu, ano?“

„Jasně.“

Když se znovu vydala nahoru, zaklapla jsem notebook a uhladila si své rozházené kaštanové kudrlinky. MortalCoiny musí počkat. „Sorry, lidi. Máme ještě večer a celej zítřek –“

„Než se vrátíš, budem bránit pevnost,“ řekla Zoey a zajiskřilo jí v jantarových očích. Budu pryč půl hodiny. To se jí dokonale hodilo.

„Víš co? Stejně bych si dala něco ze Starbucksu,“ ozvala se Akira, když z mé tváře vyčetla neklid. Starbucks byl hned vedle školy. „Můžem se pak sejít v počítačovně a hrát až do první hodiny.“

„Jsem taky pro Starbucks,“ řekl Randall.

„Tady je ale rychlejší internet –“ spustil Dylan. Ve chvíli nepozornosti přišel o svého avatara. „Jojo, tak to by bylo...,“ dodal a zaklapl noťas.

„Sorry...,“ zopakovala jsem, sáhla jsem mezi polštáře na gauči a vylovila mobil, přičemž jsem Dylanovi přejela prsty po kalhotách. Vstal, aniž by si všiml, jak jsem zrudla.

„V pohodě, proč to tak hrotíš, Crystal?“ Matty teatrálně zkrabatil obličej. „Není nad to bejt poslušná dcerka.“

„Poslušný dcerky jsou *nejhorší*,“ přisadil si Randall.

„Fakt odporný,“ přitakal Matty. Hodili po sobě zlomyslný pohled, jako to ti dva dělali vždycky, když si dělali legraci. Kdybychom to streamovali, publikum by je žralo.

„Odpornej je tvůj ksicht,“ odsekla jsem.

Matty se zazubil. „Zásah!“ Zvedl ruce nad hlavu, až se skoro dotýkal stropu. „Tak fajn, vyhodím vás u Starbucksu a pak si musím dát sprchu.“ Věděla jsem, že je to jen výmluva, aby nemusel do Starbucksu. Před pár měsíci jsem objednala sójové frappuccino, ale dali mi frappuccino s mandlovým mlékem. Matty si usrkl a... no, řekněme, že zažil i lepší dny. Dostal hromadu injekcí. Nemohla jsem mu mít za zlé, že si z toho zážitku odnesl trauma. I stopové množství arašídů či ořechů u něj vyvolávalo alergickou reakci a bylo mu pořádně zle.

„To je nechutný,“ zašklebil se Randall. „To by ses jinak dneska jako nesprchoval?“

„Cože?“ podivil se Matty a čichl si k podpaží. „To chceš říct, že smrdím?“

„Ne, ty voníš – jako vždycky,“ prohlásil Randall.

„Jako růže,“ řekl Matty.

„To jo, ale zdechlá,“ přidal se Dylan.

Randall se uchechtl a natáhl k Dylanovi sevřenou ruku, aby si ťukli pěstmi. Dylan přišel celkem rychle na chuť našemu humoru. U ostatních jsem ale vždycky spolehlivě poznala, že žertují, zatímco s Dylanem to nebylo tak jasné.

Když jsme se nahrnuli do patra, byla už máma pryč, nejspíš ty klíče našla. Moje sestra Caelyn se opírala o dveře komory na kabáty a pohrávala si s ručně vyrobeným řetízkiem s přívěskem ve tvaru blesku, jaký jsem měla na krku i já.

„Nazdárek, blbko,“ dobírala jsem si ji, ještě pořád v žertovné náladě, a chvatně si začala natahovat boty. „Ty seš teda pártybrzda, no ne?“

Caelyn dál mlčela a na mé kamarády, kteří už se hrnuli předními dveřmi ven, se ani nepodívala – dokonce ani když ji Akira přátelsky šťouchla do ruky. Ledabyle spletené kaštanové kadeře Caelyn ve světle úsvitu tvořily kolem obličeje jakousi kučeravou svatozář a silné nachové brýle zvětšovaly veliké oříškově hnědé oči, stejné jako mám já, až na to, že Caelyn všechno viděla jen jako rozmazané kaňky. Tolikrát už u mámy žadonila o čočky, jenže prý musí počkat, až jí bude šestnáct. Ne že by snad čočky byly v šestnácti levnější.

„Tak jdem,“ řekla jsem, a aniž bych se zdržovala zapínáním kabátu, uháněla jsem po chodníčku vedoucím k mému autu, deset let starému priusu, který mi dal táta jako dárek na rozloučenou – nebo spíš jako úplatek –, než se odstěhoval do Las Vegas. Od té doby jsme o něm s Caelyn neslyšely, což ani jedné z nás popravdě nevadilo.

Akira a Randall si vlezli do Mattyho auta, zatímco Zoey vystřelila ke svému domu hned vedle. „Vo co se jako snaží?“ zabručela jsem a došlo mi, že jsme si zapomněli zapsat počty získaných MortalCoinů. Vynechá Starbucks, aby si ukradla chvilku na další kolo?

Dylan se rozesmál. S rukama v kapsách modro-bílé kostkované bundy čekal u svého džípu, než mu uvolní cestu Mattyho auto.

„Čemu se směješ?“ zvolala jsem.

„Tobě. Nejses kapánek paranoidní?“

Protáhla jsem obličej. To se mu to říká, když už má své místo na turnaji jistý. Měl ale nejspíš pravdu. Třeba se jde Zoey jen ukázat svým superpřísným rodičům. Pouštěli ji k nám jen proto, že žili v domnění, že se s námi místo paření her učí.

Popadla jsem Caelynin bágel a hodila ho na zadní sedadlo. „Omlouvám se,“ zamumlala Caelyn.

„Za co?“ optala jsem se a zabouchla dveře.

„Jsem brzda... a tys měla práci...“

„Ale né, vždyť jsem si dělala srandu. Není to tvoje vina. Ale stejně sebou trochu hodíme, jo?“ Skočila jsem za volant, zamlaskala na znamení nesouhlasu a čekala, až se Caelyn nasáčkuje dovnitř a já budu moct vyjet po cestičce.

Silnice byly prázdné, a tak jsem šlápla na plyn a překročila povolenou rychlost v zoufalé snaze stihnout to v co nejkratším čase. Musím nahrát víc bodů – přinejmenším víc než Zoey. Vzápětí na semaforu naskočila červená. Sakra. Za nic na světě jsem nehodlala porušovat další předpisy.

Začala jsem bubnovat prsty do volantu a koukla na Caelyn. Růžový nos – neklamná známka toho, že zadržuje slzy. Neměla by překypovat nadšením? To si fakt myslí, že se na ni zlobím?

„Vážně nejsem našťvaná,“ řekla jsem.

„Já vím,“ zadrmlila, ale dál jen tiše seděla.

Srdce mi spadlo až do kalhot. Neměla jsem ji nazvat blbkou, ani v žertu. Jistě, někdy byla Caelyn otravná až hrůza, ale k smrti jsem ji milovala. Svou nespoutanou energií dokázala rozzářit celou místnost a vždycky přišla s nějakou parádní módní kreací. Byla ochotná mi

kdykoli dělat soupeře ve hře. Táta ji nutil zmlknout a stáhnout se a já ho nenáviděla za to, že v ní tuhle jiskru dusí. Jen co odešel, znovu vzplála – díky bohu. Teď se ale chovala divně.

„Tak hele,“ dloubla jsem ji do paže. „Co se děje?“

Tváře jí zrůžověly a splynuly s nosem. „Nic.“

„Lež má krátký nohy.“

Caelyn si jen odfrkla.

Naskočila zelená a já sešlápla plyn tak prudce, až se nám oběma zvrátila hlava dozadu. Jejda. „Promiň. Ty se do Frost Valley netěšíš?“

„Na žádnéj blbej vejlet nechci.“

Spadla mi čelist. „Cože? Přespávačka sto mil od rodičů je pro každou třináctiletou holku něco jako splněnej sen.“ Caelyn však jen pokrčila rameny, a tak jsem pokračovala. „Bude tam přece bobování. A lanovka!“

Caelyn se schoulila. „Bojim se vejšek.“

„Odkdy?“ To ona mě loňské léto v Six Flags zatáhla na úplně každou horskou dráhu, co jsme viděly. Ještě pořád se mi vracely vzpomínky na to, jak mi nohy bimbaly v oblacích, a taky na ten příšerný sešup, z něhož se mi obrátil žaludek vždycky, když jsme překonaly hřeben dráhy. To všechno jsem spolkla, abych Caelyn udělala šťastnou. Teď se jí ale oči plnily slzami. Něco ji rozrušovalo... a rozhodně to nebyla vyhlídka na to, jak bude viset na lanech.

„Co se *opravdu* děje?“ Prosvištěla jsem zatačkou a představila jsem si Zoey, jak si samolibě prokřupává prsty po získání další oběti.

Caelyn potřásla hlavou. „Nechci o tom mluvit.“

„Ale no táááák, Cae. Mně přece můžeš říct cokoli.“

Promnula si oči a povzddechla si. „Tessa a její kámošky to na mě budou zase zkoušet. Vím to.“

Ach jo. Tessa vedla partu otravných holek v Caelynině třídě. Caelyn se nemohla dočkat, až jí bude třináct a bude si moct založit

instagramový účet – snila o tom, že bude jako influencerka předvádět svoje vlastní módní výstřelky –, jenže Tessa její sen rychle překazila. Ke každé fotce přidávala výsměšné a urážlivé komentáře.

Další člověk, co dusil její jiskru. Svět jich byl plný.

„Tys ji slyšela něco takovýho plánovat?“ optala jsem se.

„Ne...“

„No, tak potom seš možná jenom paranoidní.“ Stejně jako já ohledně Zoey. „S Tessou se netrap a drž se Deji a Suki.“ Od školky tvořily nerozlučné trio.

„Ty jedou až příští víkend.“

„To je smůla.“ Protože nebylo Frost Valley nijak velké, rozdělili osmáky do tří skupin a každá pojede jiný víkend.

„Ptala ses, jestli můžeš do jiné skupiny?“

Caelyn přikývla. „Ptala, ale nedovolili mi to. Prej by pak museli vyhovět každému.“

Sešlápla jsem plyn až na zem, abych stihla projet na oranžovou. Ke Caelynině škole už zbýval jen kousek. „Když na tebe Tessa něco zkusí, tak se tomu prostě zasměj.“

Caelyn zkřivila tvář. „Cože?“

„Myslím to vážně. Představuj si, že je to jen hra. Čím víc tě naštvě, tím víc dostane bodů –“

„Ale prosím tě.“

„Vážně! A čím víc bodů dostane, tím víc otravná bude. Když ale uvidí, že jí na to sereš, žádný body nedostane, přestane ji to bavit a zaměří se na někoho jinýho.“

„Tohle ale není hra.“ Roztrásl se jí hlas a otřela si slzu. „Pořád si mě dobírá.“

„Protože tě má přečtenou jako knihu. Když se naštvěš, celá zrudneš, nebo se rovnou rozbřečíš. Hromada bodů pro ni.“

„Sklapni.“

„Mluvím vážně, Cae. Když ti něco udělá, prostě se tomu zasměj a odejdi.“

„To nejde,“ zvýšila Caelyn hlas.

Zastavila jsem na stopce naproti její škole. „Proč ne?“

„Protože se tomu nemůžu jenom tak zasmát. Všechno není hra. Je tak zlá, a ještě jí fanděj ty její kámošky. Ty seš možná dobrá herečka. Ty možná dokážeš předstírat, že je všechno v pohodě, i když není. Jenže já ne.“

Její poznámka mi vysála vzduch z plic. Strnula jsem a jen na ni zírala. Ona to ví? Jak by se o tom dověděla? Když se to stalo, bylo jí teprve osm a já jí pravdu nikdy neřekla. Nikomu – ani živáčkovi.

„Brzo se budu muset stěhovat,“ pokračovala, „a ty to víš. Slyšela jsem, co ti říkala máma. Jedna zmeškaná platba, dům si vezme banka a my se nastěhujeme k babi Rose. A jediný, na co dokážeš myslet, je ta tvá blbá videohra.“

Zhluboka jsem vydechla a srdce mi bušilo do žeber. Neví to. Od kdy ale nesnáší *MortalDusk*? Videohry pro mě představovaly úkryt před pocity viny, co by se jinak plazily mou myslí jako hladové zmije. Domnívala jsem se, že hry jsou zdrojem rozptýlení i pro Caelyn. Třeba jsem ale strčila hlavu tak hluboko do písku, že už jsem nerozeznávala, jak velký na ni mají vliv.

Zatroubilo za mnou auto a já leknutím nadskočila. „Sakra.“ Vjela jsem na školní parkoviště. „Podívej, můžeš to vzít i jinak,“ zlehčila jsem tón svého hlasu a zastavila za řadou aut, přivázejících děti ke škole. V čele stály dva ohromné autobusy, kolem nichž se shlukovaly děti a učitelé. Klábosili na čerstvém ranním vzduchu a od úst jim vycházely bílé obláčky páry. „Jestli se fakt přestěhuju, zbavíš se Tessy jednou provždy –“

„To myslíš vážně? Já nechci do Maine! Nechci opustit své kámoše. A co ty? Zajímá tě vůbec něco skutečného?“

Sevřel se mi žaludek. Jistěže zajímá. Chci vyhrát ty peníze a pomoci mámě a Caelyn, abychom se nemusely stěhovat. Abych nemusela opustit kamarády. Zbožňovala jsem je – to, jak lehce jsme našli společný humor, dokázali jsme trávit hodiny hraním her a nikdy se společně nenudili. Drželi jsme pohromadě – děj se co děj. Nedovedla jsem si představit, že bych podobnou partu ještě někdy našla. Proto jsem ten turnaj vyhrát prostě potřebovala.

Než jsem stačila odpovědět, Caelyn prudce otevřela dveře. Takhle to přece nemůže skončit. To by mě zabilo. „Počkej –“ vyhrkla jsem.

„Ne!“ To už Caelyn vylézala z auta. „Musím si zajít pro inhalátor. Když totiž dostanu astmatickej záchvat, nemůžu se mu *prostě zasmát*, víš?“ Ze zadního sedadla popadla bágl a zabouchla dveře. Já jen bezmocně sledovala, jak míří ke škole a vyhýbá se davu dětí, přičemž jí batoh při každém kroku naráží do boku.

Kolem srdce se mi ovinulo jasné odhodlání. Musím ty peníze vyhrát – pro svou rodinu. Musím sestře dokázat, že mi záleží i na něčem jiném než na *MortalDusku* – a že videohra může být i něco *skutečného*.

Něco víc než úkryt před tou hroznou věcí, kterou jsem udělala. Víc než útěk od vlastních myšlenek.

Ty peníze musím vyhrát. Ale nejdřív musím nahrát další body.

KAPITOLA 2

Žádné body jsem nenahrála. Roztočil se mi žaludek, jen jsem na to pomyslela. Když jsem došla do počítačovny, kamarádi už tam na mě čekali, ale Zoey nikde. Dnes nepřišla do školy a zůstala doma kvůli „nevolnosti“. Teď bude celý den hrát MortalDusk. Je to příšerná, záludná, sobecká, proradná – „Vždyť někomu vypíchneš oko,“ špitl Dylan a štouchl mě do lopatky. Ucukla jsem a upustila tužku, s níž jsem zuřivě točila mezi prostředníčkem a prsteníčkem – zlovyk, který jsem si osvojila před mnoha lety.

„Do prdele,“ řekla jsem mnohem hlasitěji, než jsem chtěla. Všichni v učebně dějepisu se na mě otočili – včetně pana Richardsona, jenž vepředu blábolil cosi o volebním systému Spojených států. Dylan se tiše uchechtnul, zatímco Matty, sedící v lavici vedle mé, po mě švihnul soucivným pohledem.

„Vlastně máš pravdu,“ přikývl pan Richardson. „Přesně tam by mnozí tento vadný systém jistě poslali. Jen... si prosím dávej pozor na ústa, Crystal.“

„Promiňte.“ S těmi slovy jsem sebrala tužku a znovu ji roztočila mezi prsty. Kdykoli jsem se nudila nebo byla nervózní, mé prsty

automaticky šátraly po něčem na psaní, dychtivé po tom uklidňujícím rytmu.

A zrovna teď jsem byla nervózní až na půdu.

Nejenže Zoey dneska získá náskok, ale taky jsem naštvala sestru a nemůžu s tím dělat nic, dokud se zítra odpoledne nevrátí. Ve Frost Valley není signál a všechny děti musejí telefony tak jako tak odevzdat a dva dny se obejít bez technologií. Potom budu zase já v neděli v Burlingtonu na turnaji v MortalDusku. *Jediný, na co dokážeš myslet, je ta tvá blbá videohra.* Bože, takový nadělení. Nesnášela jsem nedořešený hádky. V útrokách mi narůstalo napětí, až se mi chtělo zvracet.

Jak jenom přežiju ještě čtyřicet minut téhle přednášky, a pak ještě další dva předměty?

Asi jsem byla celá zelená, protože se ke mně naklonil Matty a zašeptal: „Vypadáš, jako bys měla hodit šavli.“

„Jsem v pohodě,“ potrásla jsem hlavou.

„Neboj, do týmu se určitě dostaneš. Chybí ti kolik, tak deset zabítí?“

„Osmnáct,“ opravila jsem ho.

Matty pokrčil rameny. „To dáš. Levou zadní.“

„To ale není všechno... Moje ségra...“ Kousla jsem se do rtu a pohlédla na pana Richardsona, který překlíkl na další snímek své powerpointové prezentace a mluvil dál.

„Co je s ní?“ Mattyho zlatavé oči mi hleděly do tváře.

„Dneska ráno jsme se pořádně raffy... A ona mě teď nenávidí.“

Matty si mírně odfrkl. „Ale jdi. Ta by nedokázala někoho nenávidět, i kdyby jí strkal do obličeje křečka.“

Polkla jsem pousmání. „Hmmm, to by se jí naopak dost líbilo.“ Caelyn totiž chundelatá zvířátka milovala. „Ne, ale vážně... štve ji, že tolik hraju MortalDusk.“

„Tomu nevěřím. Vždyť ti udělala kostým na turnaj, ne?“

„Jo...“

„Myslím, že se zabýváš nesmyslami,“ přizvukoval Dylan.

Otočila jsem se na židli. „A co ty o tom můžeš vědět?“

„O čem?“ zeptal se Dylan, upravil si brýle a nasadil nevinný výraz. To si ze mě utahuje, nebo se mě snaží uklidnit? Z jeho tónu ani ocelových očí jsem to nedokázala poznat.

Zadívala jsem se na něj, on mi pohled oplatil a mírně pozvedl koutek úst. Srdce se mi zvláště zatetelilo a já se znovu zadívala dopředu. Bože, tomuhle klukovi jsem nedokázala přijít na kloub. Byl jako chodící rozpor – zkoušky zvládal na jedničky, a přitom se skoro neučil. V MortalDusku zabíjel, ale nikdy nechtěl streamovat. Proklamoval, že sociální sítě jsou zhoubou společnosti, a přitom chtěl studovat algoritmy a umělou inteligenci na MIT.

Nikdy jsem nedokázala poznat, jestli mluví vážně, nebo mě jen popichuje. Věděla jsem jediné – z jeho jízlivého humoru a poznámek ostrých jako břitva mi šel mráz po zádech a při pohledu do jeho potutelných, téměř nepřírozně šedých očí jsem cítila, jak mi v břiše vzlétají hejna motýlů. Pořád pro mě ale byl nečitelný, a to se mi ani trochu nezamlouvalo. To, jak jsem z něj uvnitř tála. Jak se na něj ten víkend na párty Lucie Ramirezové vrhla Zoey.

Musela o mých tajících vnitřnostech vědět.

Jako by všechno, co dělá, dělala jen proto, aby mě porazila.

Setrásla jsem tu myšlenku, soustředila se na výklad a pečlivě si dělala poznámky, abych zakázala mozku přehrávat mi pořád dokola obrázek Caelyn, jak mi zabouchla dveře před obličejem, Zoeyin samolibý výraz s pokřivenými, ostrými rysy, i Fishmana, tančícího nad mým mrtvým avatarem. Jako by mi neklid prostoupil do každického neuronu mozku.

Cvakání klávesnice, jak na ní Dylan hned za mnou psal, mě taky zrovna neuklidňovalo. Většina studentů si pořizovala poznámky do školních chromebooků, jenže já si je radši psala ručně. Jinak bych skončila u hraní neblokovaných her, které jsem si stáhla, a přišla bych tak o celou hodinu. Vždycky existuje způsob, jak obelstít tým školních ajťáků.

A pokušení bylo tak silné.

Pár minut nato někomu kousek ode mě zabzučel mobil. Rozhlédla jsem se, ale nikdo si telefon nekontroloval. Je to můj? Vždyť jsem si ho ztišila. Telefony jsme mohli mít u sebe pod podmínkou, že zůstanou při hodinách ztlumené a schované v taškách. Pan Richardson hleděl do své prezentace a čekal, než se načte animace. Rychlé nakouknutí nikoho nezabije. Z přední přihrádky batohu jsem vylovila mobil a potají si ho položila do klína.

No ano, na displeji blikalo upozornění. *Máte zprávu od AnOnyma1.* Páni. V upozornění se objevilo logo aplikace – stříbrný had, ovíjející se kolem červeného mikrofonu.

Takové logo jsem neznala. Zvědavě jsem ťukla na upozornění a odemkla telefon. Na displeji vyskočila zpráva.

Když zareaguješ, zemře. Když to někomu ukážeš, zemře.

Svraстила jsem obočí. Než jsem se nad tím stačila podívat, spustila se videozpráva. Zvuk byl ztišený, ale ze samotného obrazu mi srdce div nevyskočilo z hrudi.

Na videu byla Caelyn, přivázaná k židli a s roubíkem v ústech, jak se snaží vyprostit. *Ne.* Tohle nemůže být ona. Nemůže.

Kamera najela blíž. Její ještě nedávno spletené kaštanové lokny jí teď volně splývaly kolem obličeje a zahalovaly ji do stínu. Její silné brýle byly mírně nakřivo. Nepochybně to byla moje sestřička.

Židle pode mnou hlasitě zaskřípěla, jak jsem se reflexivně odtáhla a narazila do Dylanovy lavice. Z úst mi málem vyletěl výkřik. *Když zareaguješ, zemře.* Zrovna jsem zareagovala, nebo ne? Co to má znamenat? Co má tohle ksakru znamenat?

„Nějaký problém, Crystal?“ zeptal se pan Richardson. Všichni ze třídy se na mě znovu otočili. Matty směrem ke mně navíc vyslal tázavý pohled.

„Já, ehm –“ Mé srdce doráželo do žeber jako vztekklé zvíře v kleci a žilami se rozlévala panika. Chtěla jsem to video ukázat Mattymu. Chtěla jsem, aby mě uklidnil a řekl, že to není skutečné. Ale jestli je, pak mu ho ukázat nemůžu. Co teď? Co mám kčertu dělat? Stiskla jsem si břicho. „Záchod?“

Lucia Ramirezová se v první řadě zahihňala.

„Otrava jídlem není k smíchu!“ vykřikla jsem bezmyšlenkovitě. Její úsměv povadl.

Pan Richardson pozvedl obočí. „Tak běž a vezmi si propustku. A kdyby bylo třeba, zajdi si na ošetřovnu.“

Ani jsem nemusela předstírat, jak ztěžka polykám – citronový chlebiček, který mi přinesla Akira ze Starbucksu, mohl každou chvilku ven otrava neotrava. „Díky.“

Popadla jsem batoh, rozeběhla jsem se uličkou a zakopla o přední nohu Luciiny lavice. Zachytila jsem se dřív, než jsem na ni dopadla. Dalších pár lidí se rozesmálo a já celá zrudla. Vyřítla jsem se do chodby a utíkala.

Na chodbě jsem zalezla do výklenku mezi skříňkami vedoucího do skladu, dostatečně zvýšila hlasitost a znovu si přehrála celé video. Tatáž patnáctivteřinová smyčka, pořád dokola. S roubíkem v ústech nemohla Caelyn mluvit, ale vydávala klokotavé, vzlykové zvuky, jež mi rvaly duši. Nedokázala jsem poznat, kde Caelyn je – v místnosti

panovala tma, jediným zdrojem světla byla patrně samotná kamera. Tohle nemůže být pravda. Tohle prostě nemůže být pravda.

Najednou video zmizelo a na jeho místě naskočila zpráva – rudý text na ostře bílém pozadí.

Zahrajeme si hru.

Hru? Jakou hru? Nenašla jsem textové pole, kam bych mohla odepsat. Rozhlédla jsem se, ale chodba byla prázdná.

Máš 24 hodin. Když porušíš moje pravidla, zemře. Když zavoláš na policii, zemře. Když o tom řekneš rodičům nebo komukoli jinému, zemře. Když na mé zprávy neodpovíš do minuty, zemře. Když to vzdáš nebo prohraješ, zemře.

Zakryla jsem si ústa dlaní, když mi v hrdle zabublal potlačovaný výkřik.

Připravena?

Připravena? Co má tohle do prdele znamenat?

Opřela jsem se o dveře skladu a snažila se popadnout dech. *Dýchej. Dýchej. Mysli.*

Tak předně – tohle nemůže být skutečný. Musí jít o nějakou fňor. Jo, to je ono. Dokonale provedenou fňor. Koukla jsem na své FitBitky, které dostala máma zadarmo v nemocnici. Krátce po jedné odpoledne. Frost Valley bylo odsud skoro dvě hodiny cesty, takže tam Caelyn musela dávno dorazit. Třeba se mi mstí za dnešní ráno. Jo, to dává smysl. Přemluvila někoho z kamarádů, aby ji svázal a nahrál tohle video...

Ne, pronesl hlas někde vzadu v mé hlavě. Tohle by nikdy neudělala. A co ta holka, co ji šikanuje – Tessa? Z té měla Caelyn obzvlášť nahnáno – bála se, že na ni zase něco zkusí. Ano, to je určitě ono!

Ťukla jsem do textového pole, které se objevilo pod zprávou, a napsala: *Haha, moc vtipný, Tesso.*

Tohle není vtip. A nejsem Tessa. Když se mnou nebudeš hrát, tvá sestra zemře.

Praštila jsem hlavou o dveře. Jestli je to Tessa, může lhát. Ale neměla už by mít odevzdaný telefon? Ani tak to prostě nemůže být pravda. Ráno jsem Caelyn vysadila u školy a ona nastoupila do autobusu do Frost Valley. Teď je se svojí třídou a užívá si čerstvého horského vzduchu.

Vždyť jsem ji neviděla nastoupit do autobusu.

Pane bože. Přikrčila jsem se a zakryla si oči. Naposledy jsem ji viděla, jak si běží do školy pro inhalátor. Měla jsem počkat. Měla jsem se ujistit, že vyšla ze školy a spolu s ostatními nastoupila do autobusu. Co když ji opravdu unesli? Co když nás chce nějaký sociopat opravdu mučit?

Třesoucími se prsty jsem napsala: *Caelyn má být na výletě. Učitelé zjistí, že tam není. A máma taky. Tohle ti neprojde.*

Učitelé si myslí, že je doma s chřipkou.

Sakra. Kdo to může být? Podívala jsem se na uživatelské jméno. An0nym1. Žádné vodítko. Ať je to kdokoli, musel se vydávat za mámu a zavolat do školy, že je Caelyn nemocná. Jestli je to pravda, nemůžu ani zavolat na tísňovou linku do Frost Valley a ověřit si to. Tenhle anonym

by se mohl dozvědět, že porušuju jeho pravidla. Přitom si máma celou dobu myslí, že je Caelyn v pořádku na výletě.

To znamená, že se to nikdo nedozví, přinejmenším ne do zítřejšího odpoledne, kdy se má Caelyn vrátit domů. Někdo ji ale přece musel před školou vidět. Někdo z učitelů nebo spolužák. Někdo musel vidět, že není doma a nemocná. Někdo něco musí tušit.

Než jsem stačila odpovědět, na displeji se rozsvítila nová zpráva.

Jestli si myslíš, že jsem všechno nepromyslel, tvoje sestra nepřežije.

Můj bože. Mrkla jsem, abych setřela slzy, a zavrtěla jsem hlavou. Musím se uklidnit a něco vymyslet. Pořád jsem ale nemohla uvěřit, že se to opravdu děje.

Chci s ní mluvit.

Pokyny tady dávám já. Jsí připravena hrát?

Ťukala jsem po celém displeji a snažila se najít cestu zpět k videu Caelyn. Mohla jsem však aplikaci jedinečně zavřít, nebo ji znovu otevřít, a vždycky se zobrazila jen nejnovější zpráva. S každou novou zmizely ty předchozí. Mazaly se? Možná jen nebylo jasné, jak se ke starším zprávám dostat.

Zkusím to vygooglit.

Zavřela jsem aplikaci, abych zjistila její název, a na třetí domovské stránce jsem našla ikonu se stříbrným hadem – nejnověji nainstalovaná aplikace. Já si ji ale neinstalovala. Kde se tam vzala? Hacknul mi někdo telefon? Pod logem žádný text, jen tři tečky. Žádný název k dohledání.

V horní části displeje vyskočilo upozornění z aplikace.

Zemře za 5.

Otevřela jsem aplikaci.

4.

Můj bože.

3.

Ne! Neměla jsem na vybranou. Musela jsem to udělat. Zuřivě jsem natukala odpověď.

Jsem připravena.

KAPITOLA 3

Loni se máma s tátou jednou zase pořádně chytli a já s Caelyn jsme se rozhodly jejich hádku přečkat v mém pokoji. S obřími sluchátky na hlavách jsme hrály Mario Kart, zvuk na plný pecky. Nechávala jsem Caelyn vyhrávat. Zrovna zahrnula za zatáčku, aby dohrála druhé kolo, když se z chodby ozval tak hlasitý výkřik, že přehlušil i hudbu a fanfáru hřímající v mých uších. Z jednoho ucha jsem si stáhla sluchátko a uslyšela, jak k mému pokoji dusají kroky. Otcovo opilecké huhlání s každý krokem sílilo.

„Danny, ne!“ ječela máma. Caelyn dál hleděla na displej, kde za vozíkem utrousila trs banánů. Jako by nic neslyšela. Když ale rodiče narazili do dveří mého pokoje, uslyšela to taky. Vytřeštěné oči se jí naplnily slzami. Přitáhla jsem si ji blíž a skryla jí obličej na svých prsou, stejně jako to dělávala máma, aby nás ochránila před netvorem, v něhož se pod vlivem chlastu měnil náš otec. *A je to tady*, napadlo mě. *Dnes večer na nás konečně vztáhne ruku*. Srdce mi zděšeně bušilo a bezmoc mi vysávala vzduch z plic. Jestli to nedokáže zastavit máma, pak to nedokážu ani já. Na to jsem nebyla dost silná. Nebylo nic, co bych mohla udělat, abych svou sestřičku ochránila před tímhle nevysvětlitelným běsněním.

Teď jsem zažívala tentýž pocit. Jak jsem čekala na pokyny od An-Onyma¹, v uších jsem slyšela vlastní tep. Do paměti se mi vypálil výjev svázané Caelyn s roubíkem v ústech. Jestli je tohle skutečný... jestli je opravdu svázaná, úplně sama, na nějakém odlehlém místě a s nějakým psychopatem... musí být k smrti vyděšená. Neexistoval způsob, jak zjistit, kde je. Způsob, jak ji zachránit, ujistit ji, že všechno bude v pořádku. Nemohla jsem dělat vůbec nic – jen hrát hru jejího únosce.

Konečně se na mém displeji ukázala zpráva.

Zahrajeme si na lupiče čísel. Klíč na příští týden je zamčený pod stolem v patře, v místnosti součtu 5 v prvoč. Klíč přines do skříňky dvojnásobku plus 9. Máš 20 minut. Připravena? BĚŽ!

Cože? Zprávu jsem si přečetla ještě dvakrát, ale měla jsem pocit, že mi explodují mozkové synapse, aniž by stačily předat signál.

Mám najít *klíč*? Na každý týden nový klíč? A proč by byl zamčený? Klíč přece potřebujete právě k tomu, abyste něco odemkli. Pokud tím nemyslí... *klíč s odpověďmi*.

Proboha. Někdo unesl mou sestru a drží ji jako rukojmí, aby mohl *podvádět při testu*?

Ťukla jsem do textového pole s úmyslem odpovědět něco ve stylu *To ses úplně pomát*? Pak jsem se ale zastavila. Tenhle člověk se totiž pomát docela určitě, takže urážky ani provokace nebyly nejlepším řešením. Muselo jít o nějaký vtip, fórek, něco v tom smyslu.

Ale co když ne?

Třesoucí se rukou jsem si přejela po obličeji. Co mám kčertu dělat? Potřebovala jsem se na minutu zamyslet, jenže já těch minut měla jen dvacet. *Mysli, Crystal. Mysli!*

Tak jo. Podle všeho mám tři možnosti. Možnost číslo jedna: nebudu dělat nic. Počkám, co se stane, až vyprší čas. Ale jestli to myslí vážně... moje sestra zemře. Takže možnost číslo jedna je ze hry.

Možnost číslo dvě: seženu pomoc. Zavolám na policii nebo mámě. Ta už ale nejspíš asistuje u operace. Táta je nám někde ve Vegas k ničemu, zřejmě rozhazuje prachy, z nichž dřív splácel hypotéku. Ale platí totéž jako u první možnosti – jestli to ten šílenec myslí vážně a někde se domákne, že jsem někoho kontaktovala... moje sestra zemře.

Možnost číslo tři: budu hrát jeho „hru“. Jestli je to jednom nějaký fór, budiž – štípnu ten blbej klíč a Caelyn bude v pořádku. Všechno bude v pořádku. Jenže jestli to žádný fór není, její život závisí na mé lstivosti. Protloukat se videohrou je jedna věc. Ve skutečném světě jsem naprostý nemešlo. Co když to nezvládnou?

Napsala jsem: *Co když mě přistihnou?*

Zemře.

Nebyl prostor pro váhání. Jako by mi zasadil pořádnou podpásovku. Asi to budu muset fakt udělat.

Na druhou stranu... hry jsou doslova můj život. Jestli po světě chodí někdo, kdo může vyhrát – ať už tady jde o cokoli –, pak jsem to já.

Vybral si špatného protivníka.

Studovala jsem náповědu, jež se znovu objevila na displeji.

Klíč na příští týden je zamčený pod stolem v patře, v místnosti součtu 5 v prvoč. Klíč přines do skříňky dvojnásobku plus 9.

Videohry mě naučily myslet rychle a logicky, i když teď mi žilami kolovat adrenalin. Zvládnou to.